

La frase del dia

“Si de mi depèn, derogaré la instrucció de Salut que permet atendre de manera absolutament lliure els immigrants irregulars”

Xavier García Abiol PRESIDENCIABLE DEL PP

A la tres

Carles Ribera cribera@elpuntavui.cat

‘L'emigrant’, himne mediterrani

Adéu, germans; adéu-siau, mon pare, /no us veuré més! /Oh, si al fossar on jau ma dolça mare /jo el llit tingués! / Oh mariners, el vent que me'n desterra, / que em fa sofrir! / Estic malalt, mes ai!, torneu-me a terra, / que hi vull morir!”

Probablement són pocs, ben pocs, els lectors que han llegit el paràgraf anterior sense que els vingui al cap la lletra sencera del poema de Jacint Verdaguer i la tonada amb què Amadeu Vives va convertir *L'emigrant* en una de les cançons catalanes més populars i emotives de tots els temps.

Escrita i musicada a finals del segle XIX, aquesta melodia i les estrofes que qualsevol ciutadà de mitjana edat nascut en aquest país és capaç de taral·lejar sense problema són aquests dies més actuals que mai. No pas perquè

“Avui acollidors, ahir érem acollits”

avui haguem d'abandonar en condicions dramàtiques la dolça Catalunya, pàtria del nostre cor, com familiars nostres van haver de fer en algun moment del segle XX expulsats per guerra i misèria, sinó perquè aquest cant d'enyor podria ser adoptat actualment com a l'himne fúnebre d'aquest naufragi col·lectiu que és la Mediterrània.

La contemplació dels èxodes d'avui, com a catalans ens hauria de causar més solidaritat que no pas rebuig. Una solidaritat que no pot, tanmateix, limitar-se a la candidesa sentimental. Seria bo prendre consciència que la mag-

nitud del problema no rau només en la indefugible però complexa acollida d'una població errant, amb les garanties que podran establir-se en condicions. Caldria sobretot tenir present que aquests moviments de població són fruit de profundes turbulències en les terres d'origen. I que el veritable rept no és pas com acollir els exiliats, emigrants, refugiats o fugitius, sinó com aconseguir que no hagin d'exiliar-se, emigrar, refugiar-se o fugir d'uns indrets que avui han esdevingut nollcs per culpa de fanatismes execrables i una política internacional que va regant el foc amb benzina. Deixar enquistar aquest caos és eternitzar el drama. I l'emigrant d'avui, com el de la cançó, somia retornar a la terra dels pares per poder-hi morir, no pas perquè l'acabin massacrant.

EDITORIAL

Immigrants

La cancellera alemanya, Angela Merkel i el primer ministre francès, François Hollande, van proposar ahir en una reunió d'urgència que tots els estats de la UE apliquin la mateixa política d'asil per fer front a l'extraordinària arribada massiva d'immigrants que en aquests últims mesos, i especialment en les últimes setmanes, entren a la Unió Europea per Grècia i per Itàlia. La petició més conjuntural que van fer ahir va ser instar grecs i italians a obrir centres de registre d'estrangers, però sens dubte la qüestió de fons és si l'Europa unida serà capaç d'aplicar uns criteris únics per afrontar aquesta gravíssima crisi humanitària que no és ni senzilla de resoldre ni es preveu que es pugui aturar.

Europa s'ha convertit en un pol d'atracció econòmic des de fa anys, i les greus conjuntures bèl·liques de la conca oriental de la Mediterrània han accelerat aquesta situació posant a prova la capacitat d'absorció del flux humà, de les onades de nous nadius. És indiscutible que aquest moviment massiu de persones genera i generarà tensions fruit no tant de la insolidaritat o la xenofòbia sinó, sobretot, de la dificultat d'assimilar aquesta allau migratòria per part d'una societat receptora que també està immersa en una situació de crisi econòmica considerable. Paral·lelament, és clar que la terra promesa europea no ofereix tantes promeses ni oportunitats com pot semblar des de fora, i això també pot generar una gran frustració entre les famílies i els individus que hi fan cap desesperadament. Tots els recursos que s'hi destinin, econòmics i pedagògics, seran pocs, sobretot si, paral·lelament, la comunitat internacional no aconsegueix aturar en origen els motius d'aquests èxodes.

Desclot

La cançó de les balances (M)

Per enèsima vegada ha esclatat, com una magrana vella, el debat sobre el finançament dit autonòmic. Cristóbal Montoro va reconfirmar ahir que la reforma que per llei s'havia de perpetrar enguany queda pendent per a la pròxima legislatura. El govern de Mariano Rajoy, tan escrupolós amb els altres, ha desobeït la norma perquè, segons el ministre, no té un cèntim i el nou ajustament comportarà més despesa. Com que ara els ingressos, diuen, han augmentat, després de les eleccions haurà arribat el moment de parlar-ne. Però la discussió serà agra una altra vegada. Encara que hi hagi més a repartir, els de sempre ja adverteixen que no toleraran que Catalunya en surti beneficiada. I que volen més. Com sempre fan els de sempre; és a dir, Andalusia, Extremadura i les Castelles. Mani qui mani allà. Montoro és extremadament optimista i creu que serà el seu partit, que ara ha quedat en minoria esquifida al Consell de Política Fiscal i Financera, qui decidirà el nou model. Santa innocència. En tot cas, el ministre ja n'ha delimitat les línies bàsiques: l'Estat pagarà “serveis mínims” i “les comunitats”, amb els seus impostos, “els altres”. És a dir, allò que Rajoy considera “capritxos”, com mitjans de comunicació propis o delegacions comercials a l'exterior. Això estaria malament si no fos perquè encara és pitjor: l'Estat ha recorregut cadascun dels impostos que ha decidit la Generalitat. Per tant, tot és trampa i pasta barata de paper. Això empitjorarà. Si us plau, la porta d'emergència?

Vicent Sanchis

Les cares de la notícia

CAP DE LLISTA DE JUNTS PEL SÍ

Raül Romeva

Repte majúscul

Després d'arribar amb una facilitat sorprenent a la xifra de 13.500 candidats simbòlics que s'havia marcat la candidatura, i de superar amb comoditat la dels 40.900 que s'havia fixat com a segona fita, la candidatura independentista vol registrar 100.000 suports per començar la campanya amb força.

PRESIDENT DE L'ANC

Jordi Sánchez

Sumant cap a la victòria

Encara no s'ha assolit una xifra prou grossa per omplir la via Meridiana la pròxima Diada, però no hi ha dubte que el ritme d'inscripcions, que ja supera les 210.000 persones, fa pensar que aquest any la veu del carrer per la independència es tornarà a sentir amb molta força.

CANTANT LÍRIC

Mattias Goerne

Un clàssic a Vilabertran

Els assidus a la Schubertiada de Vilabertran saben que el cantant Matthias Goerne, un assidu com el públic mateix a aquest festival, és una aposta segura. Aquesta temporada li ha sortit brodat un recital no pas amb temes de Schubert sinó dedicat només a Robert Schumann. Una delícia.

